

Alzina surera del bosc dels Rosers

Vilassar de Dalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Les Ginesteres - Bosc dels Rosers
Alçada: 230

Coordenades:

Latitud: 41.51891
Longitud: 2.34746
UTM Est (X): 445553
UTM Nord (Y): 4596569

Classificació

Número de fitxa: 08214 - 177
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia: Espècimen botànic
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal
Observacions protecció: Pla Especial Patrimoni Arquitectònic i Ambiental de Vilassar de Dalt
Accés: Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat: Privada
Titular: 08213A0080005000000JZ
Autoria de la fitxa: Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dl., 09/03/2015 - 01:00

Descripció

Arbre perennifoli, centenari, de la família de les fagàcies, d'aspecte molt semblant a l'alzina. D'aparença robusta, mesura uns onze metres d'alçada per uns onze de capçada. Ha crescut en el marge d'una finca

privada. Per la part del darrera hi ha una un filat de tancament i uns xipessos adults plantats a la part externa d'aquesta, que impedeixen, en part, el desenvolupament de la capçada. El tronc és més o menys sinuós, ramificat lateralment. Presenta una escorça gruixuda, de color grisenc i rugosa,. Sembla que no ha estat mai pelada, la qual cosa pot fer pensar que el suro pelegrí (primer suro) pugui mesurar fàcilment els 10 a 15 cm de gruix. El volt de soca pot oscil·lar entre 1,50 i 1,80 m, mentre que el volt de canó estaria en 1,50 m. El creuer és força baix, a un 1,60 m del terra del qual neixen un parell de branques potents que es van bifurcant en alçada. Les fulles, perennes, són lleugerament lobulades o dentades i fan entre 4 i 7 cm de llargada. Presenten varies tonalitats en funció de la seva disposició dins l'arbre, però fosques a l'anvers i més clares a l'anvers. Floreix d'abril a principis d'estiu i madura de setembre a febrer en tres etapes. Fructifica com molt aviat als 10 - 12 anys. El seu fruit és una aglà de 2 a 3 cm de llargada. Al voltant d'aquest marge s'hi han plantat diverses iuques (Yucca), una planta invasora molt emprada en jardineria originària de les parts càlides i àrides de l'Amèrica del Nord, Central, Sud i Antilles. També hi ha figueres de moro (O. ficus-indica), una planta d'origen americà però que ha esdevingut subespontània a gairebé tot el litoral mediterrani.

Observacions:

Les mides de l'arbre són aproximatives car no s'ha pogut accedir a l'interior de la finca.

Història

La surera o suro és originària de la Mediterrània occidental, necessitant hiverns humits i suaus. Es tracta d'una espècie termòfila, perquè la seva fructificació es produeix durant els mesos de desembre a gener, moment en que difícilment pot suportar les gelades. Aquest arbre pot viure tranquil·lament 250 anys. Normalment el trobem en boscos clars, anomenats suredes, a les terres baixes del litoral, amb preferència dels terrenys silicis. Es pot trobar associat amb el pi blanc o amb el pi pinyer. El suro que forma la seva escorça és una adaptació contra el foc, en un territori on aquest és un factor limitant important. Els usos principals de la surera són la seva escorça i els seus fruits. De l'escorça se n'extreu el suro. De la primera pelada de la surera se n'extreu el pelegrí, un material de baixa qualitat que no es pot fer servir per l'elaboració de taps. Es pot utilitzar triturat o per fer aglomerats. Les pelades següents es realitzen cada 12 anys aproximadament, de forma manual, i d'elles se n'extreu el suro de gran qualitat emprat en l'aïllament, decoració, arts manuals, taps de suro d'ampolles de vi i cava. El pelegrí, procedent de la primera pela és emprat sovint en l'art pessebrístic. Un fet interessant és la utilització del suro per a la construcció de ruscs d'abelles, localitzats a Astúries i més concretament al Maresme, a Cabrera de Mar. Els fruits de la surera s'anomenen glans, aliment que serveix per alimentar diferents animals entre els que destaquen els porcs, que en algunes regions de la Península Ibèrica pasturen lliurement sota les sureres.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE VILASSAR (1999). Pla Especial del Patrimoni Arquitectònic i Ambiental de Vilassar de Dalt.

IBÀÑEZ, Toni (2008). Catosfera. Ciberdietaris, 04 - 05 - 06. Pàg. 156. Ed. Universitat Illes Balears.

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2a trobada d'Arbres Monumentals i Singulares. Alcalà d'Henares, 19 – 21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). Los Arboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

www.ccmasesme.cat

